

Moștenirea veșnică a iubirii

JANETTE OKE

Moștenirea veșnică a iubirii

Editura Casa Cărții, Oradea

2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Unending Legacy
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Moștenirea veșnică a iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabriel

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Moștenirea veșnică a iubirii / Janette Oke. - Oradea :
Casa Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-21-6

821.111-31=135.1

Dedicată cu dragoste
celei de-a treia surori ale mele, Amy June Wilson,
a cărei blândețe a făcut posibilă
o relație plină de înțelegere între noi, pe când eram copile.
Am împărtășit împreună multe momente speciale—
adesea cu ajutorul orgii pneumatice.
Și talentatului meu cumnat,
John F. Wilson.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

1. Întoarcerea acasă	9
2. La povești	7
3. Înapoi la fermă	25
4. Evenimente	33
5. Mărturisiri	39
6. Anunțul	45
7. Planuri	51
8. O vizită la Ma	59
9. Ben	67
10. Vești bune	73
11. Ma Graham	83
12. Lane dă o mână de ajutor	87
13. Marty pune la cale o întâlnire	95
14. Crăciunul	103
15. Înapoi la rutină	113
16. Secrete	121
17. Scrisori	127
18. De vorbă cu Ellie	137
19. Nori negri	143
20. Nandry	151
21. Lane vine la masă	163
22. Ma vine în vizită	171
23. Ellie face planuri	183
24. Biserica și casa	187
25. Evenimente împărtășite	199

26. Masă în familie	209
27. Surpriză	215
28. Planuri	225
29. Moștenirea	233

UNU

Întoarcerea acasă

Cu mâna tremurândă, Marty dădu la o parte de pe fața-i caldă și transpirată o suviță rebelă de păr, în timp ce privi încă o dată pe fereastră. De ce tremura atât de tare? Din cauză că fuseseră zguduți atâtea ore în diligența ce parcă nu mai ajungea la destinație sau poate din cauza bucuriei intense pe care o resimțea întorcându-se acasă? Marty încercă să-și potolească tremurul mâinii—și tumultul dinlăuntrul ei. Probabil că mișcarea ei îi atrăsese atenția lui Clark. Cu toate că vorbea cu unul dintre tovarășii lor de călătorie despre nevoia de ploaie, o luă pe Marty de mână, iar aceasta simți apăsarea degetelor lui, mesaj tăcut al faptului că înțelegea zbaterea ei—nu doar epuizarea ei fizică, ci și dorința-i arzătoare de a fi din nou acasă. Îi răspunse printr-o strângere de mână, asigurându-l că totul era în regulă, în ciuda dorinței ei copleșitoare de a-și sfârși călătoria. Clark îi zâmbi, apoi se întoarse din nou către bărbatul cu care discuta. Marty se aplecă ușor în față, pentru a nu știu câta oară, pentru a vedea mai bine afară.

Se aflau într-o zonă cunoscută acum. Marty recunoscuse locurile, însă lucrul acesta făcea înaintarea lor parcă și mai înceată. O, cât de mult își dorea să ajungă acasă—să se întâlnească cu copiii ei dragi pe care nu-i mai văzuse de atâtea luni! Cu toate că se simțea sleită de puteri, dorința ei de a ajunge la capătul călătoriei o făcuse să stea așezată pe marginea banchetei—fiecare nerv și mușchi vibrând de energie

concentrată. *Acasă! Vreau să ajung acasă!* Se apucă strâns de mânerul interior al ușii, iar roata diligenței mai trecu peste o groapă.

Clark își întoarse privirea de la domnul îmbrăcat în costum negru și-i adresă un alt zâmbet plin de înțelegere.

— Nu mai e mult, o asigură el, privind pe geam peste umăr. Imediat ajungem la gospodăria familiei Anderson.

Marty știa că avea dreptate. Totuși, își spuse, parcă mai era o veșnicie până când diligența va opri în dreptul grajdurilor din oraș. Se întreba dacă va mai avea răbdare până atunci. Făcând eforturi să se liniștească, își propuse să se gândească la ce o va aștepta acasă. Cine va veni să-i întâmpine? Oare Clare, întâiul lor născut, va fi cel care va mâna căruța familiei? Oare va veni și Kate? Sau îi va aștepta Arnie? Va fi și Luke, cel mai mic copil al lor, acolo?

Gândurile lui Marty se îndreptară către casă. Se va simți ciudat intrând în propria casă? Va avea oare impresia că intră în casa altcuiva sau o va încerca plăcuta senzație că aparține aceluia loc? Va reuși Ellie să păstreze caldă mâncarea de seară, în așteptarea diligenței ce avea o oră întârziere? Cratițele vor trebui puse în spatele sobei lor mari din bucătărie.

Marty se gândi la curtea fermei, la grădină, la găinile ei ce cotcodăceau în țarc, la pârâul din spatele casei și la pădure. Abia aștepta să le revadă. *Uite la mine, femeie în toată firea, și mă port ca Luke, pe când era doar un țânc și aștepta să vadă cum iese puiul din ou.* Zâmbi.

Își întinse picioarele, încercând să le dezmoștească. Privirea i se opri asupra piciorului lui Clark și se gândi că piciorul său lung probabil că era mult mai amortit decât picioarele ei, care erau mai scurte. Nu se uită la celălalt picior, cu cracul pantalonului prins bine în jurul ciotului. *Cel puțin aceuia nu-i trebuie atâta loc!* Clark îi arătase cum ar trebui să se gândească la handicapul lui. *Dar probabil că-l doare, după toate orele astea în care n-a putut să-l miște,* se gândi și se întrebă dacă Clark avea dureri la piciorul tăiat.

Probabil că Clark îi surprinsese privirea și-i citise gândurile. Își schimbă poziția și-i spuse:

— Nu-l afectează prea mult zdruncinăturile astea, spuse el lovindu-și încetișor coapsa. Da' sigur că e dornic să coboare din diligența asta hurducăită. Parcă suntem închiși aici de-o viață.

Marty mișcă din cap în semn de aprobare și încercă să zâmbească, în ciuda faptului că-i era cald, și se simțea plină de praf, și tânjea după o gură de aer proaspăt, curat. Până și transferul din diligență în căruța lor de la fermă pentru ultima parte a călătoriei îi părea binevenit.

Marty se aplecă să arunce o privire pe fereastră și constată că parcurseră o distanță destul de mare de când privise afară ultima oară. Chiar în fața lor se afla ultima cotitură a drumului, înainte de a da cu ochii de mica lor comunitate, pe care o numeau *orașul lor*. Un fior de emoție o străbătu—oh, din nou acasă! În timpul lungii călătorii spre casă cu trenul și diligența, realizase cât de mult îi lipsise—îi lipsiseră toți cei dragi ai ei.

Gândurile i se întoarseră la Missie și la Willie, la Nathan și Josiah. Ce minunat că reușiseră să petreacă timpul acela special alături de ei! Învățase să iubească și să aprecieze Vestul, ferma de vite a lui Willie și oamenii care locuiau și munceau acolo. Se întrebă ce mai face Cookie. Oare făcea progrese în nou descoperita credință? Își aminti de Wong și de darul său la plecare, gogoșii pentru drumul spre casă. Și mai era Scottie, acel bărbat bun și răbdător, care încă avea nevoie să-L lase pe Dumnezeu să lucreze în viața lui. Se gândi la asprul Smith, cu speranța că atitudinea omului se va schimba, se va îmblânzi. Poate că într-o zi chiar se va aventura să participe la serviciile divine de duminică, în noua biserică. Gândul la noua biserică îi aduse în minte tot felul de amintiri despre oamenii alături de care se închinaseră și pe care ajunseseră să-i prețuiască. Oare cum se descurca Henry în noua lui slujbă de îndrumător în studiul Bibliei? Oare familia Croft mai venea la biserică? Oare găsiseră pacea aceea după care în special doamna Croft tânjea? Oare Juan și Maria?... În acel moment, bărbatul care mâna caii diligenței le dădu semnanul de oprire, iar diligența se opri într-un nor de praf.

Întreaga ființă a lui Marty tresăltă de nerăbdare, atât de tare, că se simți amețită. Se rezemă pe brațul lui Clark în timp ce se strădui să se ridice în picioare. *Care dintre membrii familiei îi va aștepta? Cât timp va*

trece până când va reuși să-i vadă și pe ceilalți? Dar dacă n-au primit mesajul sosirii lor și nu era nimeni acolo ca să-i întâmpine? Vor fi în stare să suporte și ultimele ore de drum până când vor ajunge acasă? Abia aștepta să primească răspuns la aceste întrebări. Oare să îndrăznească să privească dincolo de ușa diligenței?

Pentru o clipă, închise ochii și încercă să-și liniștească nervii încordați înălțând o scurtă rugăciune. Atingerea fermă a mâinii lui Clark o calmă. Trase aer adânc în piept și se așeză din nou, pentru a face loc altor pasageri să coboare înaintea ei, apoi așteptă să coboare Clark ca s-o ajute. Avea impresia că diligența încă se afla în mișcare—iar ea se legăna încetitor, odată cu mișcarea ei. Marty se îndreptă, îl prinse pe Clark de mână și coborî din diligență cât mai calmă și mai plină de grație cu putință. În acel moment, aerul din jurul ei explodă parcă de strigăte și agitație, în timp ce membrii familiei alergau spre ea. Marty trecu din brațe în brațe, plângând și râzând în timp ce strângea pe fiecare dintre ei la piept. Erau cu toții acolo. Clare și Kate a sa; Arnie, Ellie și Luke; Josh, Nandry și copiii. Numai Joe și Clae lipseau—ei se aflau încă în Est, împreună cu micuța Esther Sue, acolo unde Joe își definitivă studiile la seminar.

Marty își încheie turul de îmbrățișări și-l începu din nou. Ștergându-și lacrimile de bucurie, se dădu un pas înapoi pentru a se minuna de cât de mult crescuseră nepoții lor, cât de drăguță și matură părea Ellie, cât de bărbat părea Luke și cât de înalți și bine făcuți erau cei doi fii mai mari ai lor. Familia ei se schimbase. Doar într-un singur an scurt—și lung—se schimbaseră atât de mult. Josh îi strânse lui Clark mâna și-i spunea cât de mult le lipsise. Marty văzu priviri îngrijorate îndreptate spre piciorul scurt și realizează că acest moment era unul dificil pentru familia ei. Clark îi liniști pe toți în timp ce-și manevră cu îndemânare cârja și ridică de jos câteva bagaje.

— Țineți minte cum am plecat? Cu toate lăzile acelea puse una peste alta, de mă întrebam dacă vor reuși caii să se urnească din loc. Ei bine, am venit înapoi cu mult mai puține lucruri. Zâmbi și se lovi peste piciorul cel scurt. Până și *eu* m-am întors mai ușor, spuse el.

Băieții izbucniră în râs, iar tensiunea se risipi. Bărbații începură să adune bagajele și curând se îndreptau cu toții spre căruța ce-i aștepta.